

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023 č.j. OAM-20805-46/PP-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. OAM-20805-46/PP-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce podané dne 22. 12. 2021 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že žádost se zamítá podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal porušení zásady presumpce neviny žalovaným, který sice uvádí, že tuto zásadu respektuje, je tomu však naopak, je to zřejmé např. ze stran 9-11 rozhodnutí, ze kterých citoval. V tom spatřoval rozpor s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), žalovaný považuje informaci o zahájeném trestním stíhání za nejdůležitější aspekt, ze kterého dovozuje možnost narušení veřejného pořádku žalobcem do budoucna (viz str. 10), vycházel tedy nejen z předchozích tří odsouzení žalobce, ale též z probíhajících trestních řízení. Žalovaný tak negativně hodnotil skutečnost, ke které vůbec přihlížet nesměl, své úvahy formoval v neprospěch žalobce. Navíc si ve svých úvahách protiřečí, čímž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu); na jednu stranu totiž říká, že tuto zásadu ctí, avšak následně ji zcela flagrantně porušuje. Odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2023 č.j. 17 A 92/2022-44 a Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 103/2021-30. Pokud tedy platí, že žalobce dosud nebyl ohledně stíhaných skutků pravomocně odsouzen, nelze k těmto trestním stíháním vůbec přihlížet, ani o ně rozhodnutí argumentačně popírat.
3. S odkazem na § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uváděl, že ne každá písemnost od orgánů veřejné moci může být podkladem pro rozhodnutí, policie nemůže podklady z trestního spisu bez zákonného podkladu sdělovat a předávat správním orgánům, informace z trestních spisů nejsou veřejné. Předání informací žalovanému o tom, že byla podána obžaloba, je v rozporu s trestním řádem a čl. 2 odst. 2 Listiny, žalovaný není v okruhu osob, kterým by se tyto informace měly sdělovat, příslušná sdělení orgánů činných v trestním řízení postrádají ustanovení trestního řádu, o která se opírají. Orgány činné v trestním řízení nebyly nijak oprávněny, aby tyto informace žalovanému předávaly do předmětného správního řízení. Žalovaný sice uvádí, že je oprávněn seznámit se s opisem rejstříku trestů, ze kterého vyplývá i probíhající trestní stíhání, to jej však ještě nečiní účastníkem v tomto řízení. Žalovaný tak porušil § 3 a § 50 odst. 1 a 2 správního řádu, když si takové podklady opatřil a zároveň si na jejich základě vytvořil domněnky o skutkovém stavu na straně žalobce.
4. Žalovaný porušil též § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jehož předmětem je ochrana veřejného zájmu do budoucna, správní orgán měl primárně hodnotit hledisko možnosti páčání trestné činnosti v budoucnu. Žalovaný nesměl přihlížet k aktuálně vedeným trestním řízením, měl hodnotit pouze zahlazená odsouzení za skutky spáchané v letech 2012, 2013 a 2019, napadené rozhodnutí bylo vydáno čtyři roky po spáchání posledního trestného činu, žalovaný tak při hodnocení obav nezohlednil, že předchozí odsouzení jsou již značně neaktuální a nezavdávají důvod se domnívat, že by se žalobce mohl dopouštět další trestné činnosti. Žalovaný též nezohlednil, že ve všech případech předchozího odsouzení se jednalo o přečiny, tedy méně závažné trestné činy, ani za jeden z nich nebyl žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, vždy se jednalo o tresty výchovné. Žalovaný tak porušuje čl. 27 Směrnice č. 2004/38/ES, dle kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

osobní chování jednotlivce musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti, tyto podmínky musí být naplněny kumulativně, když minimálně podmínky aktuality a závažnosti v případě žalobce absentují. Nebyly tak splněny podmínky § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

5. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný vycházel pouze z domněnek. Ohradil se proti tomu, jak žalovaný hodnotil postavení manželky žalobce, která je státní příslušnicí Rumunska; žalovaný uvedl, že není

státní občankou České republiky, což je v rozporu se Směrnicí č. 2004/38/ES (zejm. s čl. 2 odst. 1 a čl. 24 odst. 1), která mezi příslušníky členských států ES nerozlišuje, tato skutečnost nemůže být žalobci přičítána k tíži (resp. hodnocena negativně). Manželka žalobce je navíc držitelkou povolení k trvalému pobytu. Je pouhou nepřezkoumatelnou domněnkou rozpornou s čl. 3 správního řádu, pokud žalovaný uvedl, že manželé mohou svůj společný život realizovat v jiné zemi; žalobce je občanem Ruské federace, jeho manželka občankou Rumunska, která nemá v zemi původu žalobce žádné vízové ani jiné pobytové oprávnění, žalobce samotný nebyl v zemi původu přes dvacet let, nemá tam žádné zázemí, práci, bydlení ani rodinného příslušníka, konstatování žalovaného o možnosti realizovat jejich život v domovské zemi není podloženo jediným důkazem. Žalobce přitom navrhoval provést výslech jeho manželky, což žalovaný neučinil. Žalovaný nijak neupozornil žalobce, že by měl tvrdit a prokazovat důvody stran nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, porušil svou poučovací povinnost dle § 4 odst. 2 správního řádu, žalobce nemohl předpokládat, že žalovaný jeho žádosti nevyhoví dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že manželka se mohla v řízení vyjádřit, avšak opomenul, že nebyla účastníkem správního řízení, navíc se jedná o cizinku, nebyla vyrozuměna o svém právu se k věci vyjádřit, měla být tzv. vedlejším účastníkem správního řízení. I pokud by však toto postavení neměla, měla jí být výzvou uložena povinnost tvrdit (doložit) případné dopady napadeného rozhodnutí do jejího života, popř. měl být proveden její výslech, kde by měla možnost popsat dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Pokud se tak nestalo, došlo k porušení § 3, § 7, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu.

6. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že hrozba veřejnému pořádku, kterou žalobce představuje, je dána především jeho pravomocnými odsouzeními, a to rozhodnutími trestních soudů, jejichž podstatný obsah žalovaný v rozhodnutí shrnul. Jedná se sice o přečiny, za které nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, to však neznamená, že se jejich spácháním žalobce nedopustil závažného narušení veřejného pořádku, jak tento neurčitý právní pojem žalovaný vyložil v napadeném rozhodnutí. Závažné narušení veřejného pořádku představuje trestný čin jako takový, i když odsouzení žalobce již bylo zahlazeno, je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce mezi jednotlivými trestnými činy vždy vedl řádný život pouze do doby, než bylo předchozí odsouzení zahlazeno, pak se dopustil dalšího trestného činu, z čehož je zřejmé, že předchozí odsouzení na něj nemělo potřebného výchovného efektu a nesvědčí to o jeho řádné integraci do společnosti v ČR, když nerespektuje její hodnoty; právě z toho vyplývá hrozba pro veřejný pořádek i do

budoucná. Nosným důvodem rozhodnutí tak nebylo, že jsou proti žalobci aktuálně vedena další dvě trestní řízení, podmínky ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců by byly naplněny i bez toho, že by se žalobcem byla tato další dvě trestní řízení vedena, žalovaný je povinen postupovat v souladu s § 3 správního řádu a bylo by pochybením, pokud by se vůbec nezabýval otázkou, zda je se žalobcem v současnosti určité trestní řízení vedeno, jaký skutek je mu kladen za vinu a v jaké procesní fázi se dané řízení nachází. Tato skutečnost byla v napadeném rozhodnutí použita spíš pro dokreslení celkového charakteru jednání žalobce, žalovaný tím nekonstatoval, že by žalobce předmětnou trestnou činnost spáchal, ani že by jeho jednání popsané v materiálech policie bylo trestným činem. Odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 17 A 92/2022-44 je nepřipadný, jde o skutkově odlišný případ.

8. Poskytnutí informací ze strany policie nebylo nezákonné, za podmínek § 8a až § 8d trestního řádu je policie dokonce povinna zveřejňovat informace o probíhajícím trestním řízení, podle § 65 odst. 1 trestního řádu správní orgán může nahlížet do spisu a pořizovat si kopie, pokud prokáže důvod. Žalovaný nezískal informace od policie žádným podvodným způsobem, probíhající řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobce bylo dostatečným důvodem, pro který mu mohlo být umožněno nahlédnout do spisového materiálu, pokud mu policie zaslala přímo požadovanou kopii listiny ze spisu, šlo o příklad dobré spolupráce mezi složkami veřejné moci.
9. Žalovaný se dostatečným způsobem vyrovnal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce ani v žalobě neuvedl nic, co by svědčilo o opaku, neuvedl žádnou konkrétní okolnost, která by způsobovala nepřiměřenost rozhodnutí či rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje automaticky posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, s ohledem na čl. 27 odst. 2 Směrnice č. 2004/38/ES žalovaný k posouzení přiměřenosti přikročil. Dle judikatury NSS ovšem dopady rozhodnutí, kdy se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou tak intenzivní, jako v případě, kdy je pobytové oprávnění rušeno, dospějí-li správní orgány k závěru, že žadatel nesplňuje hmotněprávní podmínky pro udělení oprávnění, nelze jej v zásadě udělit pouze z důvodu negativního dopadu do soukromého a rodinného života žadatele, k tomu viz rozhodnutí č.j. 10 Azs 127/2018-30, č.j. 5 Azs 320/2019-38 či č.j. 5 Azs 250/2017-42.
10. Toto rozlišení je relevantní i pro věc žalobce, který navíc usiloval o vydání povolení k přechodnému pobytu v situaci, kdy pozbyl povolení k trvalému pobytu, a byl naplněn hmotněprávní důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Bylo tudíž na něm, aby tvrdil relevantní skutečnosti jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se však omezil na konstatování ohledně jeho manželství a společného soužití s manželkou, dále hovořil o tom, že na území žije jeho nezletilý syn, který však se žalobcem nežije, je svěřen do výhradní péče matky, žalobce jej občas vidá a platí na něj výživné. Dále uvedl, že v zemi původu nemá žádné příbuzné a na území žije jeho matka a sestra, žádné bližší okolnosti však neuvedl, více specifikoval až v návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalovaný se se všemi těmito skutečnostmi vypořádal, důkazy se pak navrhuje k prokázání určitých konkrétních tvrzení, pokud žalobce důkaz navrhne, aniž specifikuje konkrétní tvrzení, ke kterému jej vztahuje, nemůže být takový důkaz proveden. U navrhovaného výsledku manželky tak žalobce vůbec neuvedl, co jím chtěl prokazovat, pouze obecně poukazoval na existenci manželského soužití, což však

žalovaný nezpochybňoval, dokonce jej ověřil pobytovou kontrolou. Nemělo tedy smysl provádět výslech manželky, pokud žalobce neuvedl, co jím chtěl prokázat, žalovaný nepochybil. Ani v žalobě žalobce svou argumentaci nerozvinul. Doplnil, že rodinné vazby žalobce lze stěží považovat za ochranný štít, pokud se žalobce opakovaně dopouští trestné činnosti, sám dostává své blízké do nelehké situace. Žalobcova opakovaná trestná činnost převáží nad zájmem ochrany jeho soukromého a rodinného života.

11. K námitce o tom, že žalobce netušil, že mu může být žádost zamítnuta z důvodu, že představuje hrozbu pro veřejný pořádek, uvedl, že žalobce byl vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, minimálně musel tušit, že žalovaný má v úmyslu jeho žádosti nevyhovět, mohl vznášet jakékoli skutečnosti, které považoval za důležité, i ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, kdy ostatně některé okolnosti v řízení uvedl. Z jeho vyjádření k podkladům je rovněž patrné, že věděl, co bude důvodem zamítnutí jeho žádosti.
12. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

13. Žalobce podal dne 22. 12. 2021 žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, kde uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své manželky, X. X., narozené dne X, státní příslušnice Rumunska.
14. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 1. 2. 2022 byl a) Obvodním soudem pro Prahu 5 vydán dne 25. 3. 2013 trestní příkaz sp. zn. 19T 41/2013, který nabyl právní moci dne 11. 6. 2013, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen trest odnětí svobody podmíněně s výměrou 4 měsíce a zkušební dobou 12 měsíců do 11. 6. 2014, b) Obvodním soudem pro Prahu 2 byl vydán dne 17. 10. 2013 trestní příkaz sp. zn. 8T 177/2013, který nabyl právní moci dne 15. 3. 2014, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu dle § 279 odst. 1 a § 284 odst. 2 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest podmíněného odnětí svobody s dohledem s výměrou 12 měsíců a zkušební dobou 48 měsíců do 15. 3. 2018, a dále trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, c) Obvodním soudem pro Prahu 6 byl vydán dne 22. 6. 2020 rozsudek sp. zn. 2T 118/2019, který nabyl právní moci dne 3. 9. 2020 a byl potvrzen odvolacím soudem (9 To 271/2020), kterým byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu dle § 178 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, za což mu byl uložen peněžitý trest, který zaplatil dne 9. 2. 2021. Součástí spisu jsou kopie shora uvedených trestních příkazů a rozsudku.
15. Dle rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 12. 2021 č.j. OAM-3008-34/ZR-2020 byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem vydání rozhodnutí byla předchozí pravomocná odsouzení žalobce, kdy bylo shledáno, že žalobce závažně narušuje veřejný pořádek,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přičemž rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

16. Dle záznamu ze dne 23. 2. 2022 byla na adrese pobytu žalobce opakovaně provedena pobyťová kontrola ve dnech 10. 2. 2022, 14. 2. 2022 a 16. 2. 2022, kdy nebyl žalobce zastižěn, dne 23. 2. 2022 byl zastižěn žalobce se svojí manželkou, kdy sdělili, že na dané adrese bydlí od června 2021, mají jej pronajatý na dva roky, bydlí tam s nimi dcera manželky X.
17. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 2. 2022 č.j. MV-19750-5/SO-2022 bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 12. 2021 č.j. OAM-3008-34/ZR-2020 a věc byla tomuto správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení.
18. Policie ČR KŘP Ústeckého kraje sdělila dne 27. 6. 2023 žalovanému na jeho žádost, že dne 24. 2. 2023 zahájila trestní stíhání žalobce pro pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.
19. Policie ČR Obvodní ředitelství policie Praha II sdělila dne 21. 7. 2023 žalovanému, že žalobce byl obviněn z trestného činu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, kdy dne 24. 5. 2023 policejní orgán podal návrh na podání obžaloby, přičemž dne 29. 5. 2023 dozorová státní zástupkyně podala na žalobce obžalobu pro uvedený trestný čin k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 ZT 9/2023. Obvodní státní zastupitelství sdělilo dne 1. 8. 2023 žalovanému, že trestní věc sp. zn. 1 ZT 9/2023 je nyní ve fázi hlavního líčení a je u Obvodního soudu pro Prahu 2 vedena pod sp. zn. 4T 68/2023. Součástí spisu je též kopie obžaloby ze dne 29. 5. 2023 Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 poskytnutá soudem, která byla podaná pro skutek, ve kterém je spatřován zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.
20. Dne 9. 8. 2023 byla provedena pobyťová kontrola v místě pobytu žalobce, kdy se v bytě nacházela pouze jeho manželka, uvedla, že bydlí v bytě pouze ona s manželem a manžel je v práci, dne 22. 8. 2023 byl v bytě zastižěn pouze žalobce, uvedl, že v ČR bydlí od roku 2000, pochází z Moskvy, ale do Ruska moc nejezdí, do loňského roku s nimi bydlela i dcera manželky, která je již zletilá a v současné době bydlí u babičky.
21. Do protokolu o výsledku ze dne 18. 5. 2022, který se konal za přítomnosti právního zástupce žalobce, žalobce uvedl, že byl dvakrát ženatý, první manželství trvalo do roku 2014, jeho současnou manželkou je X. X., vzali se 11. 3. 2020 v Moldavsku, je občankou Rumunska, bydlí na stejné adrese jako žalobce, s manželkou děti nemá, ale má nezletilého syna s bývalou družkou, narodil se v roce 2017 a je občanem Ruské federace, jeho matka je občankou Ruska, žije se synem v Praze, přesnou adresu si žalobce nepamatuje, žalobce žil s touto partnerkou asi tři roky, vztah ukončili v roce 2019, od té doby žalobce nežije se synem ve společné domácnosti, je v péči matky, nevidá se s ním moc často, tak jednou za pár měsíců, občas si zavolají, žalobce na něj hradí výživné 5 000 Kč měsíčně, domů si ho nikdy nebere, tento rok jej zatím viděl pouze jednou, má špatný vztah s jeho matkou. Dále uvedl, že jeho manželka má jednu dceru, které bude v červnu 2022 18 let, dcera s nimi bydlí, žalobce neví, zda se dcera stýká se svým otcem, žalobce s ní má dobrý vztah, ale ona ho nebere jako otce. Sdělil, že jeho manželka moc nepracuje, dělá jednatelku jejich firmy, za to má nějaký plat, dále občas pohlídá dítě známým, žalobce je podnikatel, má zde několik společností, jedna z nich vlastní penzion, který chce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobce prodat a z toho mít zisk, v Rusku byl naposledy v roce 2021 na dva dny kvůli vyřízení dokumentů, v ČR žije ještě jeho matka a jeho dvě sestry, mají trvalý pobyt na území, v Rusku má jednu babičku, ale není s ní v kontaktu, mají špatný vztah, nevlastní tam firmu ani nemovitost, má tam bankovní účet od roku 2021, v ČR nevlastní nemovitost, ale jeho firma vlastní penzion, v Rusku nic nemá, ani zázemí, odstěhoval se s rodiči v roce 2000, otec podnikal v Rusku, zde koupil nemovitost, v případě zrušení pobytového oprávnění by to byl pro něj problém, i pro manželku, i ohledně jeho podnikání, neví, kam by odcestoval. Dodal, že manželka nemá v Rusku pobyt ani vízum, nikdy tam nebyla, ona ani žalobce nemají rádi Rusko.

22. Dle rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 10. 2022 č.j. OAM-3008-59/ZR-2020 byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem vydání rozhodnutí byla předchozí pravomocná odsouzení žalobce, kdy bylo shledáno, že žalobce závažně narušuje veřejný pořádek, přičemž rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2023 č.j. MV-214951-5/SO-2022 bylo zamítnuto odvolání a dané rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo potvrzeno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 1. 2023.
23. Dne 14. 9. 2023 měl žalobce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, kdy tak učinil prostřednictvím právního zástupce, zástupce sdělil, že se vyjádří písemně do 30 dnů. Následně se žalobce k věci vyjádřil dne 16. 10. 2023, kde uvedl, že pokud žalovaný měl v úmyslu zamítnout žádost žalobce z důvodu, že žalobce narušuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, vyžaduje se znak aktuálnosti takového narušení či ohrožení. K aktuálně vedeným trestním řízením se odvolával na zásadu presumpce neviny. Namítal, že na území žije se svojí manželkou, nebyl proveden její výslech, nebylo zkoumáno, jaký by byl dopad zrušení pobytového oprávnění do rodinného života, navrhl provedení výslechu manželky za účelem prokázání aktuálnosti a trvalosti vztahu mezi manželi, i otázky společné výchovy její dcery X. X., vypracování znaleckého posudku z oboru psychologie ohledně dopadu rozhodnutí na dceru manželky žalobce a pobytovou kontrolou na adrese pobytu účastníka. Poukazoval též na závazky jeho společnosti X, v případě nezískání oprávnění by nemohl plnit své podnikatelské povinnosti a byla by ohrožena jeho povinnost platit výživné na nezletilého syna.
24. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 11. 2023 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce podané dne 22. 12. 2021 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že žádost se zamítá podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

26. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
27. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
28. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
29. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
30. K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Uvedl, že „*při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“
31. Dle recentního rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57: „*Předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobitelné odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné*

osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56). Již ze samotného čl. 27 odst. 2 poslední věty Směrnice 2004/38/ES plyne, že nejsou přípustná odůvodnění, která buďto nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí.“

32. Ústavní soud pak v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bodě 39 uvedl, že „podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“
33. V posuzovaném případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, jak jsou vymezeny judikaturou, správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dále konstatoval, že primárním účelem daného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů dosavadního jednání žadatele, odkázal na čl. 27 pobytové směrnice, shledal, že předchozí odsouzení samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje, nicméně jednání naplňující znaky trestného činu může mít celou škálu podob a nabývat různé společenské nebezpečnosti. Zabýval se trestněprávní minulostí žalobce, který byl v České republice třikrát pravomocně odsouzen za spáchaní úmyslného trestného činu, kdy zohlednil odsouzení uvedená pod bodem 14. výše, popsal předmětná trestněprávní jednání žalobce, kdy se nejednalo o bagatelní trestné činy, avšak o činy významné nebezpečnosti, došlo již sice k osvědčení žalobce a zahlazení odsouzení, nicméně to nestačí pro závěr, že žalobce již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Přihlédl k tomu, že byl odsouzen za více úmyslných trestných činů různého charakteru i závažnosti, poprvé za trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny, kdy jde o trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných, podruhé za trestný čin nedovoleného ozbrojování a přečin přechovávání omamné nebo psychotropní látky a jedu, kdy koncept užívání nelegálních drog je společensky škodlivý a nežádoucí, dále pak za trestný čin porušování domovní svobody, a to v kvalifikované skutkové podstatě. První trestný čin spáchal v roce 2012, podruhé byl odsouzen za trestné činy spáchané v roce 2013, kdy měl stanovenou zkušební dobu až do roku 2018, hned následující rok 2019 opět spáchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v roce 2020. Tedy v páchaní trestné činnosti pokračoval i po předchozích trestech, spektrum jeho trestné činnosti bylo poměrně široké, kdy šlo o ohrožení základních zájmů společnosti, a to na ochraně zdraví, života, veřejného pořádku, majetku či osobní svobody, jeho jednání představuje opakované narušení veřejného pořádku, kdy představuje nebezpečí veřejnému pořádku i do budoucna, na základě dosavadní historie lze hovořit o osobnostním sklonu k trestnímu jednání, trestné činnosti se dopouštěl opakovaně a vědomě, uložené tresty nevedly k jeho nápravě, recidiva je závažným jevem, šlo o rozmezí sedmi let, kdy se opakované trestné činnosti dopustil, proto již na základě těchto odsouzení představuje nebezpečí pro veřejný pořádek i do budoucna, čtyřletá doba uplynulá od posledního činu nemusí znamenat, že již nebezpečí ze strany žalobce nehrozí. Ze všech těchto okolností dovodil, že existuje důvodné nebezpečí, že by se mohl závažného narušení veřejného pořádku dopustit také v budoucnu. Z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

páchání trestné činnosti byl žalobci zrušen i trvalý pobyt v České republice, kterým disponoval od 8. 1. 2007.

34. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, žalovaný v něm v souladu se shora uvedenou judikaturou nevyšel pouze z toho, že žalobce se v minulosti dopustil trestné činnosti, avšak dostatečně a přesvědčivě zhodnotil, z jakých důvodů je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek i do budoucna.

35. Skutkově obdobný případ byl řešen Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 4. 2023, č.j. 112 A 8/2022-39, kdy dospěl k tomuto závěru: „*Námítky žalobce obsažené v žalobě nemohou zvrátit fakt, že správní orgány dostatečně zjistily a správně zohlednily to, že žalobce se na*

území České republiky dopustil závažného porušení zákona tím, že páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Nejednalo se přitom o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou, a to v době nedávné (v rozmezí let 2014 až 2021). Právní řád České republiky zjevně není žalobcem respektován a žalobce nerespektoval ani úřední (soudní) rozhodnutí, za jehož maření byl odsouzen. Ve svém souhrnu se nepochybně jedná o závažné narušení veřejného pořádku a žalobce tímto svým jednáním nepřesvědčil (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušil i v době povolení přechodného pobytu, v případě jeho setrvání na území.“ Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2023 č.j. 10 Azs 114/2023-39 zamítl kasační stížnost proti uvedenému rozsudku a konstatoval, že s přihlédnutím k předešlému konstantnímu protiprávnímu jednání stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku nenarušování veřejného pořádku i v budoucnu. Soud má za to, že doba čtyř let, která uplynula mezi vydáním napadeného rozhodnutí a posledním trestným činem, za který byl žalobce odsouzen, nepředstavuje významný rozdíl oproti případu řešenému Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku č.j. 112 A 8/2022-39, neboť v posuzovaném případě i v minulosti doba mezi spácháním druhého trestného činu (27. 3. 2013) a následujícího trestného činu (13. 3. 2019) činila více než pět let, a přesto se žalobce znovu trestné činnosti dopustil. Odstup čtyř let tak v případě žalobce nevypovídá nic o tom, že žalobce již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

36. Soud neshledal, že by žalovaný ve vztahu k žalobci porušil presumpci neviny. Jak je patrné z napadeného rozhodnutí (viz rozsáhlé odůvodnění na stranách 4-9), nosným důvodem pro naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců byly podle žalovaného okolnosti předchozích tří odsouzení žalobce v letech 2012, 2013 a 2019, s čímž se soud ztotožnil. Nad rámec uvedeného žalovaný dále poukázal na další negativní poznatky k osobě žalobce, tedy skutečnost, že s ním jsou aktuálně vedena dvě další trestní řízení, což zjistil lustrací v Cizineckém informačním systému dne 23. 6. 2023, kdy se mělo jednat o data obvinění dne 19. 1. 2023, přičemž v tomto řízení již byla podána obžaloba, a dne 28. 2. 2023. Tím nijak neporušil presumpci neviny žalobce, žalovaný nikdy nekonstatoval, že žalobce trestnou činnost, pro kterou jsou s ním vedena další dvě trestní řízení, spáchal, nečinil žádné závěry o tom, zda se žalobce předmětných skutků dopustil či nikoli. Naopak poukazoval na to, že na žalobce je do doby jeho pravomocného odsouzení třeba pohlížet jako na nevinného. Žalovaný přihlédl pouze ke skutečnosti, že taková trestní řízení jsou se žalobcem aktuálně vedena, což použil pouze pro dokreslení skutkového stavu věci. K tomu je nezbytné poznamenat, že podle § 3 správního řádu je žalovaný povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu, žalovaný se tak v souladu s touto povinností snažil

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

opatřit zcela aktuální informace k osobě žalobce a bylo by naopak pochybením žalovaného, pokud by se při hodnocení otázky, zda žalobce do budoucna představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nezabýval otázkou, zda i v současnosti je vůči žalobci vedeno trestní řízení a v jaké procesní fázi se toto trestní řízení nachází. Žalovaný si však nečinil úsudek o tom, zda byl dalším jednáním žalobce spáchán trestný čin a zda za něj žalobce odpovídá. K obdobným závěrům dospěl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 8. 2. 2023 č.j. 77 A 67/2022-91.

37. Jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, je třeba při hodnocení otázek aktuální hrozby určité osoby pro veřejný pořádek hodnotit všechny individuální aspekty případu, včetně jeho celkové životní situace, a to za účelem vyhodnocení potenciální nebezpečnosti této osoby do budoucna. Zásada presumpce neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny přitom neznamená, že by správní orgány nemohly nijak přihlížet k samotné skutečnosti, že s žadatelem jsou vedena určitá trestní řízení.

38. Soud neshledal napadené rozhodnutí v této souvislosti nepřezkoumatelným. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shledal naplnění podmínek ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců již v předchozím pravomocném odsouzení žalobce celkem ve třech případech, k čemuž soud nezaujal žádné výhrady, navíc k tomu hodnotil i aktuální situaci

žalobce, kdy zjistil informace o probíhajících trestních řízeních, což nad rámec zjištěného důvodu rovněž v celkovém kontextu uvedl. Uvedené doplňující hodnocení žalovaného tak nemůže nic změnit na tom, že důvody pro aplikaci ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců již byly z důvodu předchozích pravomocných odsouzení žalobce naplněny.

39. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2023 č.j. 17 A 92/2022-44 není v dané věci přílehlavý, šlo o řízení ve věci nečinnosti žalovaného, který přerušil řízení o žádosti o vydání modré karty z důvodu existence předběžné otázky, tedy probíhajícího trestního stíhání žadatele o vydání modré karty. Soud v něm neshledal důvod pro přerušování řízení v době, kdy nebylo o (ne)vině žalobce doposud rozhodnuto, neboť do doby pravomocného odsouzení je nutné hledět na žalobce jakožto na nevinného; měl za to, že žalovanému nic nebránilo v rozhodnutí ve věci. Daná problematika se však zcela míjí s otázkami posuzovanými v současném případě. Obdobně i rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 103/2021-30 řeší zcela jinou právní otázku, a to, zda probíhající trestní řízení proti cizinci, žadateli o prodloužení pobytového titulu (zaměstnanecké karty), je řízením o předběžné otázce, na jejímž vyřešení je správní orgán rozhodující o žádosti závislý.

40. Není důvodná ani námitka, že žalovaný získal nezákonným způsobem informace o aktuálně vedených trestních řízeních se žalobcem. Žalovaný především vycházel z informací obsažených v Cizineckém informačním systému, do kterého bezpochyby je oprávněn nahlížet, a ze kterého ke dni 23. 6. 2023 zjistil, že se žalobcem je vedeno trestní řízení č. spisu 184732/22 u OHK (odbor hospodářské kriminality) ÚO SKPV Litoměřice s datem obvinění dne 28. 2. 2023, a dále trestní řízení č. spisu 372349/22 u OOK, 1. oddělení ORP Praha II s datem obvinění dne 19. 1. 2023, kdy dne 29. 5. 2023 byla podána obžaloba. Ohledně prvního řízení č. spisu 184732/22 policie neposkytla žalovanému žádné listiny ze spisu, avšak pouze mu sdělila právní kvalifikaci zločinu, pro který je žalobce trestně stíhán, nepopsala předmětný skutek, ani nesdělila další údaje. Nejedná se tak o porušení pravidel stanovených v § 8a - § 8d trestního řádu, neboť nejde

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

o zveřejnění informací umožňujících zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, ale o poskytnutí informací jinému státnímu orgánu k výkonu činnosti v rámci jeho zákonné působnosti. Ve druhém případě Obvodní soud pro Prahu 2 poskytl žalovanému obžalobu, což rovněž není v rozporu s trestním řádem, neboť podle § 8a odst. 3 trestního řádu po podání obžaloby lze takové informace již i zveřejnit. Není tak nezákonné, pokud orgány činné v trestním řízení žalovanému shora uvedené informace poskytly a pokud je žalovaný v napadeném rozhodnutí použil.

41. K námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince z důvodu, že cizinec by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Žalovaný se přesto tímto posouzením zabýval, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s příslušnou judikaturou, a to v rozsahu možného porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný své rozhodnutí odůvodnil pouhými domněnkami, naopak vycházel ze zcela konkrétních informací, které ke svému soukromému a rodinnému životu uvedl sám žalobce při svém výslechu dne 18. 5. 2022 a které doplnil ve vyjádření ze dne 16. 10. 2023.
42. Žalovaný se vypořádal se skutečností, že v České republice žije nezletilý syn žalobce, kdy však žalobce se s ním stýká pouze sporadicky, v péči jej má pouze matka, žalobce na něj platí výživné, což však může činit i bez pobytového oprávnění v České republice, v tomto směru tak žalovaný nepřiměřenost neshledal a žalobce proti tomu v žalobě nevznesl žádné konkrétní námitky. Žalovaný přihlédl k tomu, že na území žije matka žalobce a jeho dvě sestry, kdy však ve vztahu k nim nebyla tvrzena žádná mimořádná okolnost, která by svědčila o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Ani v žalobě k tomu žalobce žádné konkrétní námitky neuplatnil, pouze v návrhu na přiznání odkladného účinku argumentoval tím, že je oporou pro svojí matku jako jediný mužský element v rodině, kdy jí pomáhá s těžkými náklady, jeho sestra je duševně nemocná, opakovaně navštěvuje Psychiatrickou léčebnu v Bohnicích, žalobce jí pomáhá v její nemoci. K tomu soud uvádí, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalobce tyto skutečnosti mohl uvést ve správním řízení, což bez zřejmého důvodu neučinil, žalovaný se tak k nim nemohl vyjádřit a není přípustné, aby žalobce tyto skutečnosti nově uváděl až v řízení před soudem; z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu prohlášení matky žalobce ze dne 7. 12. 2023 a prohlášení sestry žalobce ze dne 7. 12. 2023, které hodnotil v rámci rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný neshledal nepřiměřenost rozhodnutí ani s ohledem na dceru manželky žalobce, která již nabyla české občanství, je zletilá a nežije se žalobcem ve společné domácnosti, vypořádal se i s návrhem na provedení znaleckého posudku z oboru psychologie, který nepovažoval za důvodný, poukázal na to, že na území ČR žije i biologický otec jmenované. Ani k posouzení těchto okolností žalobce v žalobě žádné námitky nevznesl.
43. Žalobní námitky směřovaly do posouzení postavení manželky žalobce. V této souvislosti žalovaný konstatoval i skutečnost, že manželka žalobce je občankou Rumunska a není občankou České republiky, nicméně žalovaný z těchto objektivních skutečností rozhodně nedovozoval nedostatečnost či podřadnost postavení manželky,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jak se žalobce snaží dovodit v žalobě. Žalovaný neporušil zásadu rovného zacházení ve smyslu pobytové směrnice, nicméně skutečnost státní příslušnosti manželky nemohl zcela pominout, neboť i z hlediska hodnocení aspektů soukromého a rodinného života v České republice a vazeb žalobce a jeho rodiny k České republice se jedná o okolnost bezpochyby významnou. Žalovaný se i s postavením manželky žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, kdy vyšel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem a dále zjištěných při pobytových kontrolách v místě bydliště žalobce a jeho manželky. Nezpochybnil existenci formálního a faktického manželství žalobce a společné soužití manželů, přihlédl však k tomu, že manželství trvá relativně krátkou dobu (od roku 2020), manželka má v ČR trvalý pobyt, ale není českou občankou, nemají společné děti, manželka není nezpůsobilá se o sebe postarat, nebyla zjištěna forma závislosti např. z důvodu zdravotního stavu, její dcera je již zletilá a nežije s nimi. V takové situaci bylo zcela adekvátní, pokud žalovaný vyhodnotil, že rozhodnutí není ani s ohledem na manželství nepřiměřené, přičemž žadatel ani není do budoucna zbaven možnosti vést rodinný život, bude nyní především na žalobci a jeho manželce, kde a jakým způsobem budou své manželství dále realizovat. Přihlédl též k tomu, že žalobce je zdravý a v produktivním věku, neshledal překážku, proč by ve výdělečné činnosti nemohl pokračovat v zemi původu či v jiné zemi, popř. může dále podnikat prostřednictvím obchodní společnosti v České republice, kdy k tomu není vyžadováno pobytové oprávnění, neuvedl překážku ve vycestování. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že žalobce si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat a realizovat tak rodinný život na území České republiky, správní orgány mají za použití zákona o pobytu cizinců možnost a povinnost chránit zájmy státu a společnosti proti nežádoucímu jednání ze strany cizinců. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně České republiky před povolováním pobytu cizincům, kteří porušili platné právní normy tohoto státu. Soud v této souvislosti neprováděl dokazování prohlášením manželky ze dne 7. 12. 2023, neboť se vztahovalo k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce jej v žalobě k důkazu nenavrl, ani neuvedl, co by z tohoto prohlášení měl soud zjistit.

44. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že zájem na ochraně společnosti před hrozbou narušení veřejného pořádku v daném případě převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice zásah do rodinného života žalobce, ovšem z výše vyložených důvodů nikoli nepřiměřený. Je třeba zdůraznit, že odeprání práva přechodného pobytu cizince žalobci nezakazuje vstup ani pobyt na území

České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky, dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112). Správní orgány dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce sám pak v průběhu správního řízení dostatečně netvrdil a ani neprokázal žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že nebyl porušen čl. 8 Úmluvy. K tomu soud doplňuje, že z tohoto článku Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv,

jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78). Navíc Úmluva výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku jako s přípustným důvodem možného vyhoštění cizince (Protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2).

46. Žalovaný se vypořádal i s důkazním návrhem na provedení výsledku manželky žalobce, kterou chtěl žalobce prokazovat aktuálnost a trvalost manželství i otázky výchovy dcery manželky, kdy žalovaný uvedl, že existenci manželství a společného soužití manželů nijak nezpochybňuje, ohledně dcery uvedl, že tato je již dospělá a nežije s manželi ve společné domácnosti. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud neprovedl důkaz výsledkem manželky, žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, která by měla být tímto výsledkem prokázána, existence manželství a soužití v řízení sporná nebyla. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). Taková situace však v řízení nenastala a provádění výsledku manželky by tak bylo nadbytečné.
47. K námitce žalobce, dle které mělo být manželce žalobce přiznáno ve správním řízení právo být tzv. vedlejším účastníkem řízení, soud konstatuje, že žalobce k podání této námítky není aktivně legitimován. Jednalo by se totiž o porušení procesních práv pouze manželky žalobce a v takovém případě by nedošlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce (srov. § 2 s.ř.s.), tj. k zásahu do jeho právní sféry (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. vyžaduje buďto *přímý* zásah do právní sféry žalobce nebo alespoň zásah do ní v důsledku porušení *jeho práv* v předcházejícím řízení. Zkrácení procesních práv ostatních účastníků, pokud se oni sami svých práv nedomáhají, by tak nemohlo být pro závěr o důvodnosti této žaloby dostačující, neboť žalobci zde schází aktivní věcná legitimace. Žalobce by proto nemohl být s touto žalobní námitkou úspěšný. (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023 č.j. 2 Azs 135/2023-33). K tomu soud též uvádí, že manželku žalobce vyrozuměl o probíhajícím řízení a vyzval jí k vyjádření, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to výzvou ze dne 14. 12. 2023 (č.l. 27), která byla manželce doručena dne 15. 12. 2023. Manželka žalobce však ve stanovené lhůtě ani později na tuto výzvu nijak nereagovala.
48. K tomu soud pro úplnost uvádí, že žalovaný ani nebyl povinen jednat s manželkou žalobce jako s tzv. vedlejší účastnicí řízení. Podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Dané ustanovení však předpokládá přímé a bezprostřední dotčení na právech a povinnostech, přičemž zamítnutí žádosti žalobci o povolení k přechodnému pobytu nemá vliv na pobytové oprávnění jeho manželky, která tak napadeným rozhodnutím není přímo dotčena svými právy a povinnostech, jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. K tomu viz rozsudek NSS dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-70, kde NSS vyslovil, že „*účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem.*“ Dle

rozsudku NSS ze dne 9. 3. 2023, č. j. 1 As 11/2022-94, pak „*ani souhrn mnoha nepřímých účinků rozhodnutí nemůže v konečném důsledku představovat přímé dotčení na právech a povinnostech. Jinými slovy součet nepřímých dotčení nevzniká dotčení přímé. Tato logika stěžovatelky (která tvrdí, že pokud by krajský soud namítaná dotčení posoudil komplexně, dospěl by k závěru, že stěžovatelka může být přímo dotčena na svých právech), je proto zcela mylná.*“

49. Konečně, žalovaný ani vůči žalobci neporušil poučovací povinnost ve vztahu k nezbytnosti prokazování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žádná taková zvláštní poučovací povinnost ze zákona o pobytu cizinců ani ze správního řádu nevyplývá, žalobce byl od počátku řízení zastoupen právním zástupcem, přičemž z jeho vyjádření k podkladům ze dne 16. 10. 2023 je zcela zřejmé, že si byl vědom, že v řízení správní orgán posuzuje též otázky dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, kdy žalobce k tomu namítal řadu skutečností a navrhl provedení určitých důkazů.
50. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. (výrok I.)
51. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. (výrok II.)

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. února 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.